

Mercè Climent

Infinitament

Premi Ibn Jafadja
Ciutat d'Alzira

Assage les paraules d'un nou comiat
mentre el verí de les sagetes
fa agonitzar totes les hores.
A la casa de l'aire
resta la darrera abraçada
esperant els nostres cossos
i l'ombra fossilitzada d'un bes
anhelant el foc que fonga el vidre.

GIRA-SOLS

Només desitge que el nostre rellotge
marque sempre l'hora exacta
i que els gira-sols
mai no es tornen del color de la nit.

LA FELICITAT

La felicitat és una vesprada d'estiu
i un llit abraçat a la nuesa dels nostres cossos,
la melodia que inventes les últimes hores
i les pàgines callades dels mots que encara no dic,
una finestra que torna a mirar al vent de llevant
i l'antic menjador golut d'altres moments,
de la mateixa llum.

La felicitat és comprovar que els rellotges
sempre ens fan la guitza
i que per enèsima vegada arribem tard
als plans del món.

La felicitat és mullar una llesca de pa
en l'oli que macerava la tonyina de sorra,
saber que les butxaques estan buides
i que això no té massa importància.

La felicitat és la teua mirada
aturant la mà que escriu,
el meu bes emmudint la cançó d'estos dies,
la certesa que ara farem l'amor,
i demà també.

PESCADOR

A l'horitzó, la vida, entre dues canyes de pescar;
i onejant, la bandera de tres colors: arena, mar i cel.
Els primers ocells ofrenen un cant al matí de la llum
mentre els núvols cobreixen la nuesa plena de la lluna.
Escolteu l'elegant conversa entre els colors limítrofs:
verd, roig, verd, roig, verd...
Tot en aquest punt màgic on el riu esdevé mar,
i la mar esdevé riu.
I tu, estimat pescador, de peixos i de llunes,
d'atzars i de muses,
que oblidares donar corda a tots els rellotges
a canvi de les més belles melodies,
arreplegues l'últim fil per comprovar
com el que manca de nit es fon amb tu
i llostreja per a mi el nou dia.

PARADÍS

Des de l'altra part del món
em portares la fruita prohibida
i convertires la casa vella
en un nou paradís.

LA TENDRESA

La tendresa
el prec de la mirada
la captura d'un sospir
el preludi d'un bes
del primer bes
una abraçada plena de mans
que abracen plenes de dits
que abracen
un somriure –el teu–
el meu nom dins de la teua veu
el darrer sospir que se'ns escapa
una caiguda de parpelles
la tendresa

ADORMIDA EN EL TEU SOMNI

Desitjos? Només un:
esgolar-me entre els llençols
i vertebrar-me a la línia de la teua esquena,
així, arraulideta cada nit
sota la teua pell.
Cobrir-te la nuesa amb el vellut d'una carícia,
mentre els llavis, com un brunzit d'ales,
sobrevolen l'illa dels naufragis.
Tornar a respirar l'olor del desig
quan reposa sobre la teua epidermis,
ahora que em bressola el ritme lent dels batecs.
I així, com dues culleretes ben arreglades al calaix,
quedar-me, per sempre, adormida en el teu somni.

CEL·LA

Apartem-nos un instant del món i dels noms,
que continuen la seua dansa obsessiva de baldufa
mentre nosaltres ens tanquem en una dolça cel·la
on els barrots són braços i mans i dits i ungles
que sobrevolen lliures per la pell dels presoners.

DOS OCELLS

Sóc l'ocell d'ales gegants i plomes cendroses
que s'enlaira sobre un oceà d'aigües blanques
i s'enfronta a tempestes de llum encegadora.
L'ocell que vola i de sobte s'atura,
que desdibuixa l'horitzó de l'esperança
després d'assaborir les menges més dolces.
L'ocell que mor i mata,
que viu i dona vida.
Sóc el teuladí esporuguit caigut del niu
que busca el refugi de les teues mans,
i sóc també l'àguila imperial
que es vesteix amb escames d'acer
sempre que s'allunyen els teus ulls.
Sóc dos ocells: un que desitges
i l'altre que defuges.
Dos ocells que som jo:
un que s'ofega en una mort de cendra,
l'altre capaç de renàixer de les ombres del fum.
Tanmateix, dos ocells que t'estimen.

ARA

Tot és ara i res.

JOAN VINYOLI

Ara que només em resten les paraules.
Ara que dibuixi llàgrimes en tots els rostres.
Ara que dir el teu nom és una traïció.
Ara que les nits són insomnes en l'espera.
Ara que em dol el silenci que et vaig demanar.
Ara que prem les parpelles perquè no continue plovent.
Ara que et busque en l'adéu de les estacions.
Ara que les ales travessen cercols de foc.
Ara que l'amor es cansa d'esperar-nos en l'última fila d'un teatre.
Ara que els estels no comprenen de raons ni de motius.
Ara...

Recordes que un dia brindàrem perquè el nostre ara durés sempre?
Doncs ara continua sent ara.

BLANC SOBRE NEGRE

Perquè també hi hagué llum
quan tot ens semblava fosc.